

*Itt a győzelem, amit ígértek nekünk.
Nem megvívni kell, hanem csak tudni!*

A nem létező hadsereg

2019. nyár

Ameddig a völgyben ellátok, páncélozott katonák állnak véget nem érő sorokban. Vonalaik táblákat, a táblák mezőket alkotnak. A harcosok a megcsillanó fénytől válnak láthatóvá, annyira egybefolynak sötét alakjaik. Egy csillanás, egy páncél. Temérdek szikrázó fegyver, végtelen sok katona. Az egész teret betöltik. Nem teljesen sík a terep, a dombos oldalakat is teljesen behálózza ez a páncélosokból álló szövet, olyannyira, hogy alig vehető ki egy-egy zöld sáv az osztagaik között.

Az egyik domb tetején észreveszek egy szedett-vedett kis alakulatot. Mindenki más fegyvert hord felszerelésül, teljes öltözete alig akad valakinek. Van, akinek csak kard jutott, vagy csak sisak, a harmadiknál nincs semmi. A negyedik különleges előnyt élvez: több eszközzel is dicsekedhet egyszerre. Igaz, az is mind rozsdás és ütött-kopott, szinte át lehet látni a lyukakon. Az egyik tetőtől talpig páncélozott katona roppant büszke kivételes helyzetére. Ő a legmókásabb a csapatban. Folyton fel-alá járkál, büszkén mutogatja legújabb trükkjeit elnyűtt fegyverein. Neki van a legnagyobb önbizalma, hiszen őt védi egyedül teljes felszerelés – már amennyire annak lehet nevezni azt a különböző korokból és kultúrákból összeharácsolt múzeumi kiállításra való gyűjteményt, amit magára aggatott. Minden nevetséges elem ellenére egyértelműen szigorúan veszik itt a felkészülést. Folyton gyakorlatoznak, egymással hadakoznak. Természetesen, mivel egyenlőtlen a felszereltségük, újra meg újra sérüléseket okoznak egymásnak. Néha alig tudom eldönteni, hogy sírjak vagy nevessek, ahogy ezt a bolondozást figyelem, ugyanakkor ezt magamban kell tartanom, mert szemmel láthatóan ők ezt véresen komolyan gondolják. Vajon tényleg nem tudják, hogy ez az egész viccnek is rossz? Inkább odamegyek az egyik kisebb társasághoz a kardfényezők közül, hátha sikerül többet megtudnom róluk:

- Mit csináltok? – vágok bele minden kertelés nélkül.
- Hogyhogy mit csinálunk?! – kacagnak rajtam teljes értetlenséggel.
- Nem láttad, ott lent mi van?
- De láttam.
- Na, mi arra készülünk, hogy összecsapjunk velük – közli a felszerelt harcos. – Habár mi vagyunk kevesebben, Isten velünk van.
- Így van, testvér, nem a láthatókra nézünk – kiabál be egy másik. – Majd az Úr csodát tesz.
- Vannak ígéreteink. Nem rendülünk meg! – fúzi hozzá büszkén az, akin semmilyen fegyver sincs, egyáltalán. Bajtársiasan veregetik egymás vállát, és bólogatnak a bekiabálásokra. – Nem baj, hogy nincs fegyverünk, sisakunk, majd kialakul! Lemegyünk és eltiporjuk őket. Nálunk van az erő. Majd az Úr megsegít bennünket!

Nagyon eltökéltnek tűnnek, azt meg kell hagyni, de sokkal inkább komikus látványt nyújtanak, mintsem hogy egy hadsereg benyomását keltenék.

A horizonton valami mocorgást vélek felfedezni. Ezek szerint vannak más csapatok is azon a távolabbi dombon.

– Kik ők? – fordulok oda egy törét fényesítő fiatal katonához. Más fegyvere aligha akad. Átlyuggatott mellvértje nem igazán nevezhető felszerelésnek.

– Ők valami nagymenőknek hiszik magukat. Úgy vélik, hogy még egy kis készülés, és ők lehetnek a tökéletes alakulat. Az egyetlen hadtest, aki szembeállhat a Sötétséggel. Csak úgy csöpög belőlük a felsőbbrendűség. Amikor nagy nehezen maguk közzé vesznek, akkor az utolsó csepp energiádat is felhasználják a sereg szolgálatára. Megszűnik a személyiséged. Egy leszel a tökéletesen kiképzett bábok közül. Én voltam közöttük, de már nem vagyok hajlandó azokkal szóba állni. Centire ki van minden találva. Olyan rend van, hogy csak na. Aztán, ha nem vagy elég jó, repülsz – int a kezével. – Ennyit az összetartásról...

Arra jutok, hogy meg kell őket nézнем közelebbről. Elbúcsúzom a Szedettvedettektől, és átkelek a két magaslatot elválasztó mezőn. A Profik bázisa jelentősen távolabb esik az ellenséges tábortól. Talán ezért is tudnak ilyen nyugalommal szervezkedni. Valóban, az előbbinél jóval nagyobb számú csoport az övék. Meglehetősen szakavatottnak tűnnek, ahogy élezzetik fegyvereiket. Látszik, hogy beleteszik magukat, kétség nem fér hozzá, hogy idővel egyre felkészültebbek lesznek. Elképesztő a precizitás, mint egy raktárban, kategóriánként állnak a legújabb kardok és török. Hatékonyan felépítették a

gyártási folyamatot, az összes tudásukat latba vetik. Mindenkinek igyekeznek ragyogóan fényezett páncélt adni a kiváló képzés mellett. Habár nem halad olyan gyorsan a tökéletes alakulat létrehozása, mint ahogyan azt ők szeretnék, minden tekintetben sikerül egy hadsereg látszatát kelteniük. Ez azért az előbbi csapatról aligha mondható el.

– Milyen profik! – csúszik ki a számon, soraikat csodálva. Azért eléggé lenyűgöz ez az olajozottan működő gépezet.

– Ti is azok ellen fogtok hadba menni, mint ők? – kérdezem a kiképzés vezetőjét a szemközti dombon gyakorlatozó maroknyi ember felé intve.

– Csak nem a kanyar előtti dombon kószálókra gondolsz? – Felkacag.

– Hát, nem tudom, minek tudnak nekimenni. Talán egy fának, ha elbambulnak... – Továbbgyűrűzik a nevetgélés a kardélezők között.

– Vagy egy vashordónak – kontráz rá egy másik.

– Ne is idegesíts minket azzal, hogy mit szerencsétlenkednek össze! Látni sem akarjuk! Annyira értelmetlen a próbálkozásuk. Tréfának is gyenge.

– Csak addig bohóckodhatnak, amíg egyszer tényleg nem jön egy igazi összecsapás – fúzi hozzá egy tapasztaltabb katona némi keserűséggel a hangjában. – Utána hallani sem fogunk róluk többet. Az ilyenek csak rontják a hírünket. Nehezítik a dolgunkat. Nemhogy ide összpontosítanak ők is az erejüket! Együtt talán lenne esélyünk. Nem! Nekik különködni kell.

– Ők már nem közénk valók! – dobja le a földre megtisztított eszközét társa.

– Mert egykor azok voltak? – kérdezem tőle.

– Nem hiszem. Ha azok lettek volna, még mindig itt lennének. De most önmegvalósítását játszanak – kissé megvetően fúzi hozzá –, ami az életükbe fog kerülni.

– Mi figyelmeztettük őket, mielőtt elszállingóztak. A saját bőrüket viszik a vásárra – veszi át a szót egy arra járó tizedes. – Nem tehetünk értük semmit. Már nem a mi dolgunk, hogy mi lesz velük. Addig jár a védelem, amíg közénk tartoznak.

– Valahogy majd túlélük – szólal meg egy kedves fiatal lány, aki az utánpótlásokkal foglalatoskodik. Láthatóan óriási odaadással végzi munkáját.

– Az Úr majd kegyelmez rajtuk, de biztosan jól megjárták már egy párszor.

– Nem tudom, bele sem merek gondolni. Minden nélkül. Vezető nélkül. Felszerelés nélkül. Eléggé gondatlanok – vágnak egymás szavába a körénk gyűlő gyalogosok.

Megoszlanak a vélemények. Néhányan azt állítják, hogy kötelességük megvédeni a kis kószáló függetleneket is. Némelyek azt mondják, hogy magukra vessenek, ha így mennek ki a harcmezőre. Közben pedig a saját működésük sikereit sorolják, mintha magukat is bátorítanák ezzel, hogy jól végzik a dolgukat. Valóban, minden tőlük telhetőt igyekeznek megtenni. Tréningeket indítanak, kiképzik az új katonákat. Rendkívül jól szervezeten áll fel a vezetés egymásra épülő rangsora. Hibátlanul felépített hierarchia szerint működik a rendszer. Mindemellett még így is nevetségesnek tűnnek a távoli völgyben készülődő tömegekhez képest, amit itt látok. Igazából, ha jobban belegondol az ember, mindegy, hogy öt fő, pár száz, vagy néhány ezer készül fel egy olyan hadsereggel szemben, akik több millióan vannak. Valójában teljesen jelentéktelen a különbség. Hamar le is vonom a következtetést, hogy igazából a Szedettvedettek és a Profik nagyjából egy kategóriába tartoznak a lenti tömeghez képest, bármennyire is nézik le kölcsönösen egymást.

– És mikor terveztek hadba vonulni? – fordulok oda az egyik, szemmel láthatóan fontos tisztséget betöltő vezérhez. Kabátján alig található szabad hely a kitüntetések között, habár itt nem sokszor volt bárki is igazi csatában, hiszen a folyamatos felkészülés kitölti az egész életüket. Ő talán egyszerű kétszer már harcolt, onnan eredhet ez a magas tisztsége. Az egyszerű közlegényeknek szigorúan meg van tiltva, hogy elcsatangoljanak bármilyen okból is. Majd ha eléggé készek és érettek lesznek rá... Így aztán a többség úgy *katona*, hogy ütközetnek még a közelében sem jár egész pályafutása alatt.

– Ha elég sokan leszünk..., ha jól megszervezzük... Tehát még egy darabig biztos nem.

Annyira nem győzött meg. Egyértelmű, hogy ezt szajkózták akkor is, amikor fele annyian voltak, és sejteni lehet, amikor kétszer ennyien lesznek, akkor is ugyanezt fogják mondani. Folyton csak még egy kicsi hiányzik – és az a kevés soha nem jön el. Mindig lesz még valami híja. Ez egy végtelen játszma. Egy darabig ebből nem lesz győzelem, tökéleteskedés erre vagy arra.

A Profik csoportját látva eldöntöm, hogy lemegyek és magam szemlélem meg ezt a legendás sereget. Elvégre nem árt tudni, hogy ki ellen készülődnek. Főleg, ha valamelyik csoporthoz nekem is kellene csatlakoznom a jövőben. Ha pedig nem szükséges ebben részt vennem, akkor magam szeretném látni, miért nem. Az igazat megvallva, őszintén kihagynám ezt a vergődést, úgy ahogy van, ha egy mód van rá. Egyik alakulat sem győzött meg...

Így aztán az első adandó alkalommal elindulok a völgy felé. Alig érek le az erdő szélére, máris belebotlom egy újabb apró kis csapatba.

Ezek nem olyanok, mint akikkel az utam elején találkoztam, ők jóval távolabb táboroznak a Sötét Seregtől. Ennek a csapatnak a tagjai azonban épp egy újabb vereségből érkeztek. Hősies harcaik legendáiból arra kell következtetnünk, hogy nem olyan ritka azért az ilyen eset. Sőt! Ennek a társaságnak abból áll az élete, hogy minduntalan nekimennek az ellenség seregének, és ezt mindig jól meg is járják. Csonkabonkán, sebesülten térnek vissza. Aztán újra megpróbálnak hatékonyan felkészülni, új technikákat bevetni. Remélik, hogy ezúttal beválik, és nem fognak kudarcot vallani, de ez valahogy sosem jön össze. Ők tehát a harmadik csapat, akikkel összefutottam kalandos utazásom során. Ha lehet, még szerencsétlenebbek voltak, mint az első seregecske. Azok ritkán ütköztek meg, inkább csak beszéltek róla és készülgettek rá. Talán annyira nevetségesek voltak, hogy a Sötétség még arra sem méltatta őket, hogy eltiporja? Még ez sem kizárt. Vagy csak sosem merészkedtek elég közel... Meg kell hagyni mindenesetre, hogy viszonylag biztonságos távolságból hőködtek, nem úgy, mint ezek az új barátaim. Ők nekiestek az ellenségnek újra meg újra. Félholtan, sérülten, felépülés nélkül. Aztán nem győzték egymás elroncsolt testét kihúzni a harcmezőről. Ez a látvány inkább fájdalmas módon siralmas, nem úgy, mint az első csoport, akik inkább szórakoztatóak voltak a maguk abszurd nemében. Ezek viszont egyenesen keserves képet nyújtanak.

– De már kettőt lekasabolunk! Eddig ez a legjobb arány! Azért fejlődünk! Legközelebb még jobb lesz! – próbálnak egymásba lelket önteni egy ilyen megsemmisítő összecsapást követően.

Habár elmondásuk szerint ez volt a legsikeresebb hadjáratuk eddig, megint megfeleződött a létszámuk. Nincs olyan, aki legalább egy kisebb vágást ne hordozna magán, de a legtöbben alig tudnak mozogni a sérülésektől.

– Te jó ég! Megéri ez nektek? – tör ki belőlem a felháborodás egy ponton, kalandjaikat hallgatva.

Egy darabig néma csend honol a táborban. Csak a tűz ropogását hallani.

– Nincs más választásunk! Nem fogjuk tán megadni magunkat! Küzdünk, utolsó csepp vérig; nem tehetünk mást.

Egymás sebeit kötözgetik több-kevesebb sikerrel a tábortűz mellett. Elkaptak egy nyulat az újoncok, azt főzik meg közösen. Aligha ismerik az utánpótlás vagy a muníció fogalmát. Teljesen egyedül maradtak. Csak egymásra számíthatnak. Meg kell hagyni, átélhet az ember egyfajta összetartozást köztük, szinte otthon érzem magam ennél az esti összekuporodásnál. Minden szörnyűség ellenére kiváltságos vagyok, hogy ilyen halált megvető katonák közösségében lehetek.

Kivételesen bátor társaság! Fittyet hánynak a fájdalomra. Nem nézik, mi-be kerül nekik, teszik, amit fontosnak tartanak. Ahogy figyelem őket, mély-séges tisztelet kezd ébredni bennem irántuk. Kitartóak és komolyan veszik, amit hisznek. Kedves, de rettenthetetlen emberek. Olykor szinte kívánom, hogy egy kicsit kaphassak abból az eltökéltségből, ami olyan mélyen a természetükbe van írva, ugyanakkor azért sajnálom is őket, hogy ennyire le vannak harcolva.

– Nem létezik, hogy ennek így kellene lennie! – tör felszínre a gondolat, ahogy eddigi emlékeim darabkáit rendezem a fejemben.

Mondanom sem kell, hogy mindegyik csapat folyamatosan hajtogatta, hogy „mi győztesek vagyunk”, de eddig – különböző okokból – egyik sem élt meg jelentős győzelmet.

– Az Úr a mi oldalunkon van! – kiabálja az egyik most érkező. Közben próbálja elállítani a spriccelő vért, amit az ellenség kardja szúrt bal oldalán. Eltévedt, amikor menekülni próbált az erdőn át. Leválasztotta az ellenség. Hajszál híján úszta meg.

– Micsoda különös erői lehetnek a Sötétségnek! – töprengek magamban. Mindig megsemmisítő vereséget mérnek az ellenállókra, de alig hal meg valaki, csak olyan tehetetlenné válik, mintha halott lenne. Legalábbis nekem egyre inkább úgy tűnik, hogy errefelé elpusztulni egészen mást – de nem kevésbé szörnyűségeset – jelent, mint az én világomban. Felettébb rejtélyes. Még egy dolog, aminek a végére fogok járni.

– Te merre tartasz? – érkezik hozzám a kérdés, ahogy próbálok észrevétlen kisurranni a fekvő sérültek között a táborból.

– Hát, én megnézem magamnak ezt a titokzatos bázist odalent!

– Akkor neked véged! Nézd meg, még ilyen csapattal sincs esélyünk! Hát még, ha egyedül lemész. Többet a híredet sem fogják hallani.

– De nekem le kell jutnom! Terepszemlére megyek. Nem akarok semmi nagy felhajtást. Nem kekeckedek, és nem lesz baj.

– Nem, nem engedhetünk le! Elkísérünk! – sorakoznak rögtön mögém vagy ötten. Már aki tud állni a fájdalomtól...

– Óh, jaj! – szisszenek fel magamban. Más sem hiányzik, minthogy ezekkel a Kaszabolókkal kerüljek az ellenség közelébe. Én csak meg szeretném őket figyelni. Nem akarok én támadást indítani! Azt hiszik, olyan harcias vagyok, hogy egyedül rajta akarok ütni az ellenségen – dicső sebeket és hősi érdemet szerezni. Én meg a merészség... Egy sima baráti találkozó elől elmenekülök néha.

– Én csak megnézem, mi folyik itt. Nem különösen vágyom összecsapásra.

– Bárhogy is alakuljon, mi mind veled tartunk! – kiáltják.

– *Óh, ettől félek* – forgatom a szemeimet, hogy ne vegyék észre. Gondoltam, lerázom őket majd egy ponton, de nem igazán sikerül. Kitartóan csörömpölnek árkon-bokron át mellettem. Lassan haladunk a sérültek miatt; egyiknek a lába hiányzik, a másiknak a keze. Néha meg kell állni egy-egy apró hadgyakorlatot tartani, ugyanis mindig edzésben akarnak maradni, ha netalán egy újabb ütközetre kerülne sor.

– Haj – sóhajtok fel magamban –, ez egy rendkívül hosszú szemle lesz!

A következő dombon már kivehetők az első sorok az ellenség osztagából, ahogy a távoli horizontot szemlélem. A többiek közben táborot vernek éjszákára. Végre egy kis nyugalom. Mindenki békésen alszik, kimerültek – nem meglepő.

– Na, talán ma van esélyem megnézni ezeket a lényeket, ha már ennyi szörnyűséget hallottam róluk. Vajon vigyek kardot? Annyit mesélték nekem a rémtörténeteket, hogy muszáj vagyok magammal vinni egyet. Bár én nem akarok nekik menni – teszem vissza egy pillanatra a kardot – csak kikémlelni megyek. – Végül mégis magamhoz veszem. – Ki tudja, lehet, nekik van igazuk. Én még sosem voltam bevetésen, nem akarok itt hősködni.

Elindulok az ellenség sorai közé, a kardommal az oldalamon, amit még a Profik táborában ajándékoztak nekem ünnepélyesen, remélve, hogy ez meggyőz engem arról, hogy csakis ők az egyetlen igaz tábor, és így én is rendszerük építésére adom a képességeimet – már ha vannak ilyen jellegűek egyáltalán. Hiába visszakoztam, szüntelen bátorítottak, hogy az ő programjuk még a féllábú veteránból is gladiátort farag. Nem lehet ott csak úgy lézengeni közöttük, a gépezet részévé kell válni. Épp időben léptem le, hogy ezt megússzam.

Levágom az utat a sövényen át. Kicsit szúrós, de nem kockáztathatom, hogy felébredjenek kaszaboló barátaim, és kedvük szottyanjon elkísérni. Végül is jó ötlet ez a hadgyakorlatosdi, legalább kifáradnak, és van egy kis nyugalom éjszaka.

Már csak pár méter választja el Sötétséget tőlem. Menetelnek. Óriási zajt csapnak, ahogy vonulnak. Folyamatosan zörögnek a fegyverek az oldalukon, csörög a páncél, emiatt keltenek ennyire rémes hatást. Nem is értettem eddig, mi okozza ezt a rettenetes hangot.

Milyen szép a fegyverzetük! Minden oldala csillog, nem csak a sisakjuk. Még sejtelmesebbnek látszanak, ahogy a fény villanása az egyik oldalról a

másikra esik. Kifejezetten félelmetesnek tűnnek. A számuk már önmagában is lenyűgöző, nem beszélve az összhatásról.

Valami búgás, mély morgás árad a sorok közül. Talán ez is hozzájárult a morajló hanghoz, ami a hegyek felől érkezett, még az örökké készülődők bázisáig is elért, emlékszem. Ha valaki megtántorodott a csapatban a kemény követelések nyomán, csak annyit kellett neki mondani: „*Csak figyelj egy pillanatra! Hallod ezt a dörgedelmet? Na, ezek ők! Biztos vagy benne, hogy ezekkel egyedül akarsz szembeszállni?*” Szó se róla, hatékony volt a módszer. Aligha hagyta el a csapatot bárki is, de aki mégis, annak a pusztulásáról rémes legendák keringtek, több-kevesebb igazságtartalommal. Így aztán, aki egyszer bekerült a rendszerbe, vagy az ellenségtől, vagy a társaik reakciójától való félelem miatt ott is maradt. Köztük is voltak rokkantak, de egészen biztosan nem az ütközetből adódóan. A közösségük által diktált tempó és az örült fegyelmezés következménye lehetett, habár ezt csak sejtettem, annyira nem bíztak bennem, hogy bevezessenek a működésük mélyebb bugyraiba.

Itt a völgyben azért érzékelhető, hogy a dombok visszhangja is hozzátett a hatáshoz fent a táborban. Igen, távolról nézve azért sokkal rémesebb benyomást keltettek, ugyanakkor érződik innen testközelből is, hogy hatalmas erővel bírnak. Próbálok a páncél mögül kivenni egy harcos tekintetét, hátha valami bepillantást kapok abba, hogy kik ők és hogyan is működnek, de nem látom a szemét, bárhogyan keresem.

Annyira sötétek, hogy még szemük sincsen – mosolygok magamban. Aki nek nincs szemgolyója, az nem is fog meglátni... – nevetek fel a buta ötleten. Ezek nem vesznek észre, egyre csak nyomulnak előre. Lehet, hogy csak azokat szűrják ki, akik félnek tőlük? Nem is tudom, hogy működik ez. Mindenestre már egész közel járok hozzájuk. Kicsit kezd kockázatosná válni a helyzet, de annyira eluralkodik rajtam a kíváncsiság, hogy nem tehetek mást, mint hogy még közelebb húzódok hozzájuk.

Keresem a kezüket, lábukat, de csak páncélt látok. Ahol a fémlemezek összeérnek, próbálok kivenni, hogy milyen lehet a testük, de inkább csak valami füstszerű gomolyog a fém alatt. Egyre inkább olyannak hatnak, mint akik nem is élők. De hát azok az emberek csatát vesztek! Az a kis szedett-vedett társaság például, akivel találok. Mindenki olyan valóságosnak tapasztalta őket. Hogy lehet, hogy egyre kevésbé tűnnek élőknek? Pedig amazok kétségkívül igazi vereséget szenvedtek. Sebeik vitathatatlanul valódiak, arról nem is beszélve, mennyire megnyomorodtak az összecsapások közepette.

Nem értem, hogy működik ez az egész. Talán nekem is szembe kellene szállnom eggyel. Persze, ha segítségére siet a többi, akkor nekem végem. Nem is tudom miért, de egyre inkább hatalmába kerít az a gondolat, hogy ezek nem is valódiak. Mi van, hogyha most derül ki, hogy egy nem létező sereggel harcolt eddig mindenki? A hősködő Szedettvedettek egy valótlan haderő elleni felkészülésbe vetik az összes bizalmukat, arra összpontosítják minden figyelmüket, feltételezve, hogy attól majd érnek valamit, hiszen ők bezzeg önmagukban szembeszállnak (majd valamikor) az ellenséggel. A profin szervezkedők azt az életcélt tűzik ki, hogy majd ha jól kiképezték magukat, egyszer elérhetnek oda, hogy alkalmasak legyenek egy győztes csatára. A lent táborozó Kaszabolók pedig folyton sikertelenül hadakoznak a Sötét Sereggel, és így vesztegetik el az életük. Teljesen megszokták már, hogy az összecsapás és azt követő gyógyulás szakaszai váltják egymást. Ez az életritmusuk. Idővel szinte megszerették ezt, úgy hozzászoktak.

Annak az ötletnek az abszurditása teljesen felkavar, hogy van esély rá, hogy nincs is semmi a sorfalak mögött. El is hessegetem a gondolatot, de egyvalami azért szöveget üt a fejemben: minden eddig megismert csoport, bármilyen is legyen az, a Sötét Sereghez való viszonyában határozza meg magát. Ahhoz képest teszik, amit tesznek, az alakítja életstílusukat, ekörül forog a teljes kis társadalmuk. Elképzelhetetlen, hogy ez az egész felhajtás csupán a lelkiismeretük megnyugtatóhoz kell! Csak a figyelmük lekötését célozza? Csak az értékük, feladatuk megtalálása miatt szükséges? Nem hiszem el! Rejlenie kell valaminek a csatározás mögött. Ennek a végére akarok járni! Muszáj legalább egyet levágnom, hogy kiderítsem!

Lehetséges, hogy ezt még senki nem próbálta meg? Mi van, ha senki nem látta őket úgy, mint én: nem valóságosnak? Ezért tapasztalták meg őket olyan kegyetlennek. Talán nekem van lehetőségem először úgy megütközni velük, hogy tudom, nincs kivel megütközni. Biztosan nem én vagyok az első, akinek eszébe jut így nézni rájuk, de az én környezetemben, hatáskörömben elsőként csaphatok úgy össze velük, hogy belül hiszem: nincs kivel küzdeni. Bármilyen örültségnek is hat a sokaságot bámulva azon gondolkodni, hogy az egész talán nem is valóságos, van benne valami nagyon vonzó és sejtelmesen hívogató, hogy végigjárjam ezzel a megközelítéssel az utam.

Nekem elment az eszem! Néha már megpofozgatom magam, hogy „Évi, ébredj föl! Ez itt egy kézzelfoghatóan valós csatater! Látod a saját szemeddel!” De minél többet gondolkozom ezen a felvetésen, hogy ők nem is igaziak, an-

nál kevésbé tűnnek valóságosnak. A páncélok egyre élettelenebbül csörömpölnek a völgyben, a zúgás egyre gépiesebben hangzik a fülemben, a kardok csattanása valami háttérben lejátszott különleges effekthez hasonlít.

Mi történik velem? Kezdem elveszíteni a realitással a kapcsolatot? Meglehet! Lesz, ami lesz, nekem ezt ki kell próbálni! Oda fogok menni, és bármennyire is szürreálisnak hat ez a gondolat, úgy döntök, hogy nem létezőként fogom kezelni őket. Lehet, hogy ez az egyetlen lehetősége az emberiségnek, hogy lezárjuk ezt az ügyet egyszer s mindenkorra. Egyre inkább az az érzésem, hogy erre nekem van esélyem, hogy most a végére járjak, mert mindenki más a rettenetes, félelmetes hadseregként közelíti meg őket. Ezért nem mernek velük összeütközni, vagy azért vallanak kudarcot, amikor megteszik. Ha mégis valamilyen részleges győzelmet aratnak, akkor emiatt az összes energiájukat abba fektetik, hogy a következő összecsapáson még nagyobb diadalt szerezzenek. Hát, én most ezt meg fogom vizsgálni! Már annyira közel sétálok az egyik sötét katonához, hogy szinte egymás mellett haladunk. Na, ha ezt látná valaki, hogy itt menetelek az ellenség sorai között! Félelmetes. Mibe nem keveredek én? Meg kell figyelnem, hogyan is vannak összerakva ezek a lények.

Mélyen a páncél mögé nézek. Nem látok semmit. Pontosabban a mögöttem lévő tájat látom a felszerelés résein át. És ekkor szembesülök vele, hogy nincsenek benne karok. A páncél üresen menetel. Nincs alatta senki. A pajzsot nem tartják, a mellvért a semmire van felvéve. Ahogy betekintek a sisak mögé, üres feketeség mered vissza rám. Nincsenek szemek. Ez egy katona nélküli fegyverzet? Talán csak láthatatlan, aki alatta van. Biztos van ott valaki. Lesz, ami lesz. Jól kifigyelem, hol ér össze a sisak a mellvért többi részével. Igen, én egyetlen csapással le fogom választani a fejét. Gyorsan kardot rántok, és anélkül, hogy odanéznék, óriásit csapok a sötét katona feje felé. Az ügyességemre úgysem számíthatok. Visszafogom a lélegzetem. Ha nem sikerül halálosra az ütés, és visszatámad, meglehet, hogy nekem végem, de muszáj kipróbálnom. Kinyitom a szemem. A fej ott gurul a sorok között. Csizmák tiporják. Vagyis nincs is fej, csak az üres sisak. Ekkor egyértelműen látszik, hogy valóban nincs a fémvázban senki. Rezzenéstelenül folytatja útját a szabad mellvért a lábszárvédőkkel és az acélbetétes lábbelivel.

– Még egyet! – suhintok újra. Most az altesttől választom le a törzset és a többi részt. A felszerelés darabjai csörögve hullanak a porba, a masírozó sokaság pedig eldarálja a lábaival. Már csak a csizmák mászkálnak a katona helyén. Azokat – sikeremtől megittasodva – poénból kirúgom egy lendület-

tel. Gyorsan el is ugrok, az előrenyomuló sorok ugyanis mindent eltaposnak, ami az útjukba kerül – ennyire még hiszek bennük ezek szerint.

Bukfencezek egy párat, mígnem egy bucka megállít. Átláthatatlan porfelhő közepette landolok a völgy szélén. Kell egy kis idő, hogy magamhoz térjek. Továbbmenetel a tábla. Csak nézek ki a fejemből. Sokkos állapotban vagyok. Így semminek nincs szinte értelme, amit eddig hallottam, de valamiért nem omlok össze, az előző világképpemmel együtt. Viszont az eddigi elképzelésem a világról – akárcsak a talpak alatt összeroncsolódó fémfelszerelés – elveszíti eddigi formáját és eltűnik végleg a kavargó homok alatt.

– Álljon meg a menet! Szóval ezek nem igaziak. Akkor miért gyúr mindenki a megsemmisítésükre? Ha győzelemmel, ha kevesebb sikerrel, ha teljes kudarccal, de mindenki erre a Sötét Seregre irányítja a figyelmét. Erre készülnek jól, rosszul, borzalmasan. Velük csapnak össze örökké vesztesen, néha győztesen, abban reménykedve, hogy egyszer majd tényleg diadalmasan. Tehát nincs is kivétel!

Zúg a fejem. Eszembe jutnak a különböző táborokban hallott történetek. De hát ők kétségkívül megsérültek, akik összezsúptak velük! Azok az emberek tényleg valóságos vereséget szenvedtek. Ennyi ember miért hazudna, főleg a saját kárára? Öszeesküvésnek itt aligha van helye, és ez tovább nehezíti a válasz felfedezését. Nem értem az egészet. Lennie kell valami összefüggésnek abban, hogy nem tartottam őket teljesen valósnak és nem is tapasztaltam őket olyannak.

Igen. Most el fogok játszani a gondolattal, mi van, ha ez a hadsereg nagyon is valóságos. Muszáj kipróbálnom ezt a hozzáállást is, hiszen mindenki más eddig így közelítette meg őket. Soha nem fogom megtudni, hogy hogyan viselkednek ezek a katonák, amikor valós ellenfélnek tekintik őket, ha nem kezdek el aszerint hinni én is. Ki fogom kísérletezni. Szóval, éppen úgy, ahogy az előbb az volt bennem, hogy nem igaziak, most elkezdek úgy gondolkodni, hogy mennyire valóságosak. Igen. Felidézem a fejemben az összes beszámolót, amit a legutóbbi kis csoportban hallottam. Sorra veszem a rémtörténeteket, amiket a Kóborlók meséltek nekem az első állomásomon, miközben kerülőúton az ideiglenes kis táborhelyünkre igyekszem. Momen-tán el szeretném kerülni a találkozást a Sötétséggel, ki tudja mi van akkor, ha hatvanöt százalékban hiszem őket valósnak... Annál szerencsétlenebb és kiszolgáltatottabb állapotot elképzelni sem tudok, mint ezt is, azt is hinni egyszerre. Még az sem kizárt, hogy táborozik egy ilyen alakulat is valahol a hegyen, amennyi furcsaság itt előfordul.

Már éppen ki tudom venni újdonsült barátaim alakját, ahogy a reggeli gyakorlatra készülnek. Hajnalodik. Éledezik a táboruk. Észrevesznek. Felénk fordulok, látom, kétségbeesetten ordibálnak felém, hogy jöjjenek. Utolsó lehetőségem menedékbe húzódni, szerintük. Mit csináljak? Végem van! Tudom, már csak siratnak. Lemondtak rólam. Félelmükben még mélyebbre rejtőznek, vagy még keményebb módszerekkel próbálják felkészíteni magukat a következő összecsapásra.

Szóval, mi van, ha igazuk van? Mi van, ha csak szerencsém volt? Nem is értem. Visszatérek a barátaimhoz hamarosan. Biztosan segítenek átállítani az agyam a „Sötétség Serege valóságos” üzemmódra. Egyszer csak leesik. Nekik ezt még fontosabb tudniuk, mint nekem! Engem ez az egész szellemi harcsofordi sosem érdekelt, de nekik az életük múlik ezen a felismerésen. Rohanok felénk. Muszáj hallaniuk, hogy nem kell ezt a vereségek sorából álló életformát élniük. Újból levágom az utat az árkon át, nem érdekel, hogy hogyan szurkál össze a tövises bozót.

– Halljátok? Nem is valódiak! Nem gondoltatok erre? – rontok be a kezdődő edzés kellős közepette.

– Ez csak egy csel. Úgy tesztek, mintha nem azok lennétek, azután váratlanul lecsapnak rád – legyint felém a százados csalódottan. – Láttunk mi már ilyet. Ezt hajtogatták, amit te, aztán többé senki sem tudott a nyomukra bukkanni.

– De nem volt kitaktikázva, mert nem volt senki a páncélban! – győzködöm őket. – Nem az történt, hogy úgy döntöttek, hogy nem ütnek le, hanem nem volt, aki leüssön!

– Ez az egész egy trükk, majd meglátod! Nem hiszel nekünk? – mondják kórusban a sebekkel borított gyalogosok, kissé megütközve együgyűséggel. – Hányszor csaptunk velük össze? Mindannyiszor a bőrünkön tapasztaltuk, mennyire valóságosak. Nem tudom, veled mi történt, de egészen biztosan valamilyen megtévesztés áldozata lettél. Valami újabb titkos fegyvert próbáltak ki rajtad! Egyre agyafűrtabb dolgokat vetnek be manapság...

– Valóban, nem kizárt – motyogom magam elé meredve. Nehéz hova tenni, hogy a legjobb hír, amit hallhatnak, csak elutasítást vált ki belőlük, ahelyett hogy felszabadítaná őket.

– Vagy pedig annyira erős vagy! – mosolyog rám elismerően egy idősebb katona. – Ki tudja, lehet, a lányka olyan ügyesen csapkod a kardjával, hogy fel sem tűnik neki az ellenállás. Vannak ilyen különleges lények. Én is hallottam ilyen csodaharcosról valamikor gyerekkoromban, aki úgy kaszabolta az

ellenség sorait, hogy meg se kottyant neki. Talán ez az ifjú hölgy is ilyen! Ki tudja? Ne ítéljünk olyan gyorsan! – csitítgatja megbotránkozott hallgatóságomat az öreg harcos. Valószínű az egész életét részleges sikerű összecsapásokkal töltötte. Ő az, akinek egyébként akad egy pár győztes beszámolója is, amit eléggé élvezetes hallgatni. Sokat tanulok én is belőlük, habár még ezek a diadalmas történetek is azt erősítik az emberben, hogy mennyire komolyan kell venni a Sötét Sereget, de legalább nem állítják be őket teljhatalmúnak, ami – az általános kedélyállapotot elnézve – rendkívül előnyösnek számít errefelé.

Félig-meddig örülök is neki, hogy kezdenek meggyőzni, ugyanis akkor lemehetnek majd úgy közénk, hogy valósnak gondolom őket. Hátha akkor máshogy látom majd a páncélosokat. Az sok kérdést megmagyarázna.

– Szóval, mi nem hazudunk neked. Ezek hús-vér emberekkel történt tapasztalások, évszázadok óta le vannak jegyezve a hadjáratok. Ez egy ilyen rettenetes, gonosz hatalom. Ha egyszer megerősödünk, talán össze is fog a sok kicsi hadsereg, és majd egységben legyőzhetjük. Szerintem együtt van annyi erőnk. Nyilván mindenekelőtt abban is hiszünk, hogy az Úr diadalt ígért nekünk – ismételve egy darabig az utolsó mondatot.

– Bízom benne, hogy egyszer elég erősek leszünk ahhoz, hogy az Úr győzelmét végre tudjuk hajtani – szól bele egy másik. Ettől a kevéske reménytől egészen meg is mámorosodnak, hiszen egy újabb „megerősítést kaptak”, hogy jó úton járnak a cél felé.

– Amikor legutóbb odamentem a közelükbe, épp hogy észrevett a távolból az egyik fekete katona, kitört az osztagból, és addig üldözött, míg belehasított egyet a hátamba – mutatja szinte büszkén az óriási sebét az egyik fiatal vitéz. – Ezekről mondd, hogy nem valóságosak? – veti az arcomba a szavakat a fiú, vágásokkal borított karján feltúrva ingét. – Hát nem tudom, te miről beszélsz! – próbálja visszafojtani a megvetést a hangjában, az idegennek járó tiszteletből. Ez itt nagy érték: potenciális bajtárs egy következő ütközetben.

Erre mind elkezdenek dicsekedni a hegeikkel, nem burkolt kárhozzátással a szemembe vágva, hogy ha megkérdőjelezem ezeknek a valóságát, tagadom az ő sebeiket is. Arról pedig szó nincs, hogy őket hazugnak nevezném. Úgyhogy folyton visszakoznom kell minden egyes gondolatért, amit olyan lelkesen meséltem nekik az elején, mert felháborodásukban már a kitalálásom is fellebbent, arra pedig aligha van szükség, hogy bonyolítsam az egyébként is fájdalmas életüket a röpke látogatásommal.

Ezek a sötét katonák olyan rejtélyesek! De lehet attól még, hogy erősek... Csak... óh, jaj! Akkor én lennék annyira kemény ellenfél? Hát azt tudom,

hogy nem így van. Most már egyre nő a kísértés, hogy egy picit elhiggyem, amit a bajtársak sulykolnak: az átlagostól eltérő tapasztalataim a saját képességeimre vezethetők vissza. Tudom, hogy ez veszélyes irány. Igyekszem is elhessegetni. Azonban egyre nehezebb ellenállnom.

– Téged azért nem támadtak meg, mert annyira megingathatatlan lehetsz. Valószínű, azért tudtad őket így lecsapni!

– Kiválasztott vagy! Talán azért küldtek téged, hogy minket is győzelemre vezess!

Érzem, hogy ez a beszélgetés kezd megmérgezni. Kell egy kis idő nekem. Ekkor kitörök a gyűrűjükből, a tábor szélén lévő tisztáson próbálom rendezgetni gondolataim kirakódarabjait.

Igen. Végül is az ő megtapasztalásuk valóságos, és az enyém is az. Ha az övéket nem lehet megkérdőjelezni, akkor miért kellene az enyémet? Mert ha én megtévesztett lehetek, akkor ők is. Szóval egy átélés áll szemben a másikkal. Akkor az én élményem is lehet legalább annyira valóságos, mint az övéké – rántom vissza magamat a tények talajára. Ez a tanács úgyis annyiszor elhangzik „kijózanításom” céljából.

Nyilvánvalóan érzékelik néhány gondolatomat, és arra reagálnak:

– Nem kérdőjelezzük meg a történeted! Mi több: büszkék vagyunk rád! – szajkózzák, akik nem akadtak ki az első bejelentésemen. Néhány harcos ugyanis annyira felháborodott a magyarázatomon, hogy arra intette bajtársait, többé ne is érintkezzenek egy magamfajta tévelygővel.

– Igen, mi egy páran elhisszük, amit mondasz. Valószínű, észre sem vetted, mekkora ajándékod van, hogy te csak úgy keresztülvágsz az ellenségén. Egy suhintásra úgy megsemmisíted, hogy nem marad belőle semmi. Igazán nagy erő járhat veled. Te leszel az egyik rettenetes harcosa ennek a kornak, amikor egyesül a teljes sereg. Talán vezére is.

Roppant jólesett az önérzetemnek ez a hang: nyilván van valamim, ami nekik nincs, hogy egy ilyen gyors kardcsapással le tudtam vágni az ellenfelet, amit ez az egész kis alakulat éveken át nem tudott megtenni.

Érzem a gőg ízét a számban e gondolatok nyomán, ezért úgy döntök, hogy ezt nem dédelgetem tovább. Ahogy végigfut ezen a vonalon az elmém, felháborodom a büszkeség észszerűtlenségén: Hát persze! Teljesen logikus, hogy edzettebb legyek, mint azok, akik egész életüket erre szánták! Csakhogy én nem tréningeztem erre egy percet sem! A fegyvert is csak úgy csüngetem, mint egy ovis a plüssmacit! Azt gondolják, hogy én milyen erős vagyok..., pedig ha tudnák! Alig bírtam felemelni a kardot, amikor levágtam az ellen-

ség fejét. Azt hiszik, annyira ismerem a harcosok sorait és az egész katonai világot, hogy egyből átláttam a helyzetet.

Mentegetőznöm teljesen felesleges, hiszen minél inkább érvelek saját ügyetlenségemmel, hallgatóságom annál jobban le van nyűgözve a kivételes ajándékú bajtárs alázatosságán. Nincs kiút számomra. Beletörődöm. Legalább, mivel felnéznek rám, nem erőltetnek rám annyi felesleges szokást és szabályt, ezért önmagában megéri ez a csodálat, még ha alapja nincs is...

Arról is meg vannak győződve, hogy biztosan stratégikusan kiszemeltem az egyetlen áldozatot, akit egyetlen kardcsapással meg lehet semmisíteni. Hiszen nem mindegyik ennyire egyszerű eset...

Na, erről aztán tudnának órákat mesélni a kedves barátaim. Biztosan figyelmeztetnének, hogy milyen sokfélék tudnak lenni a katonák annak ellenére, hogy mindegyik olyan egyformán hat a sorok közt.

Ha nem vagyok különb, mégis miért tér el annyira az övékétől a történetem? Valami büzlik. Ami rendkívül gyanús nekem, az az, hogy én elkezdtem kételkedni abban, hogy a Sötétség Serege valóságos, és ezt kezdtem el megélni is. Mások pedig meg vannak győződve arról, hogy mennyire valódiak, és ők ezt is tapasztalják. Mi van, ha itt van valami elásva? Nincs mit tenni, ki kell próbálnom ezt minden oldalról, hogy végleg megbizonyosodhassam. Ezt pedig másképp nem tudom megtenni, minthogy bemegyek a sűrűjébe. Mégpedig úgy, hogy egy kicsit kételkedem valótlanságukban, és elkezdek úgy viszonyulni hozzájuk, hogy mi van, ha ők tényleg igazi katonák és valóban rettenetesek. Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz akkor. Ezt muszáj megkísérelnem! Erre itt van a legjobb alkalom, most kellően összekavartak a sokféle véleményekkel és a saját úgynevezett „bizonyosságaikkal”, amelyek inkább horrortörténetek, csipetnyi pozitív mozzanattal. Ebben a zavarodott elmeállapotban el tudom hitetni magammal, hogy van mit félnem a csörömpölő katonáktól, így letesztelhetem, hogy függ-e az én gondolataimtól az ő viselkedésük.

Lemegyek a táborba, hogy elbúcsúzzam. Felveszem a felszerelést, amit a kis csapat nekem ajándékoz a különleges akcióhoz. Éppen elég kihívást jelent a feléről lebeszélnem őket. Sok szerencsét kívánnak, örülnek neveznek. Gyászolnak, könyörögnek, éljeneznek. Igyekszem megnyugtatni őket:

– Nem indítok támadást. Semmi nagy ügy – dobálom a szavakat, csak-hogy végre mehessenek már. – Valamit ki kell kutatnom.

Egy határozott lépéssel kitörök a siránkozók gyűrűjéből, és lecsúszom a tisztást körülvevő árokba.

– Ne féltsétek! Akinek ilyen szuperereje van... – legyint az öreg harcos.

Erre csak sóhajtok. Legalább ő nem aggódik értem. Az már egy jó pont. Nagyobb teher az ő szorongásuk, mint maga az akció veszélye.

Pár óra séta után leérek a völgybe. A következő kanyar után már a Sötét Sereg tábora menetel, ha jól figyeltem meg a tisztsárról. Közben igyekszem azon elmélkedni, hogy milyen rettenetes is a hadereje. Megpillantom az első osztagot a fák mögött. Igen. Szinte rémesebben csillognak azok a fegyverek. Valahogy félelmetesebbek most azok a katonák. Mintha nem is tűnnének annyira egyformának, mintha mindegyiknek meglenne a saját erőssége. Amikor legutóbb itt voltam, talán nem is ezt a sereget láttam? Azok olyan jelentéktelenül egysíkúak voltak, mint a sorozat-gyártott páncélok. Hordáik, akárcsak a műanyag katonák a szőnyegre szórva. Ez most tényleg nem olyan, mint a múltkor. Csak a kísérletem sikeres, vagy kezdek megőrülni? Nem tudom. Végig fogom nézni. Borzongva tekintek a menetelő fekete vitézek irányába.

Hú, de rémesek! Egyre inkább, ahogy nézem őket. Legszívesebben visszafelé venném az irányt. Mit kell ilyenkor tenni? Igen! Ahogy figyelem őket, egyre valóságosabbak és ijesztőbbek. Lemegyek közéjük. Soraikhoz lépve most kiderülhet: kik is ők igazából. Felém fordulnak és morognak rám, ahogy meglátnak a távolból. Na, azért nincs igazuk a kaszaboló barátainak, hogy az embernek csak úgy nekirohannának egyből, de tényleg észrevettek. Eszembe jut annak a fiatal srácnak a beszámolója, aki azt mesélte, hogy kiszúrták a távolból, és addig követték, amíg utol nem érték.

Igen. Egyértelműen erre villannak a szemek a sisakok mögött. Hogy lehet, hogy az egykor élettelen fémvázak most megteltek tartalommal? Közelebb sodródok hozzájuk, de egyre nő bennem a félelem. Valószínű, még arra sem tartanak méltónak, hogy lekaszaboljanak, azért ez a nagy nyugalom – fut át az agyamon. Valószínű, túl sokat foglalkoztam ezekkel a torz lényekkel, hogy ilyen gondolatok is felüthették bennem a fejüket... Néha rám horkantanak, olyankor összerezzenek. Igazán mélyen nem rémülök meg, a sok szörnyűséges beszámoló homálya alá temetve még ott pislákol bennem az előző kalandom emléke. Talán csak meg akar ijeszteni az egyik, de aztán kikapja a kardját is. Akkorát suhint, hogy a szelétől is megingok. Alig ér hozzám a fegyver, mégis vág egy darabot a kezemből. A porban landol egy kis bőrdarab, majd sok piros csepp követi. Felordítok. Inkább a meglepetéstől, mint a fájdalomtól.

Mintha egy csomóan felém fordulnának. A vesztemet érzem. Mindenkinek igaza volt, aki figyelmeztetett – kétségkívül. Esélyem sincs. Innen már

csak egy csoda ment meg – tipornak maguk alá a félelmek, és úgy vélem, hamarosan a sötét csizmák is. Kezem sajgása minden másodpercben bizonyítja, hogy ez a valóság. El is ájulnék, ha az adrenalin nem lüktetne bennem. Kissé észhez térek tőle, és távoli buta álmoként feldereng bennem a múltkori „összezapás” képe. Az élettelen páncél. Az üres sisak. A könnyedség. Talán abban is van valami, amikor nem hittem bennük –, de most mennyire nagyon is hiszek! Akkor viszont a tudatommal, a hittemmel újra visszájára fordíthatom a dolgokat.

Felocsúdok. Százával haladnak előttem a lábak. Egyedül maradok. Egy apró kételyt ébresztő gondolat, és máris méterekkel távolabbiak...

Szóval ezek tudnak ilyen kézzelfoghatóak is lenni! Semelyik rémtörténet nem hazug. Minél jobban félek tőlük, annál valóságosabbak. És minél valóságosabbak, annál kegyetlenebbül bánnak velem. Természetesen, minél kegyetlenebbnek tapasztalom ezeket a lényeket, annál jobban rettegek. Persze, egyre erősebbnek élem meg a sötét vitézeket, ahogyan egyre inkább annak látom őket. Óh, te jó ég! Ez egy véget nem érő lefelé vezető spirál. Vissza kell vonulnom, mielőtt ez a hazugságörvény megint magába szippantana! Értem már, hogy hogyan keletkeznek azok a csonkabonka veteránok. Ami a fejükben van, létrehozza a valóságos bizonyítékot. Negatív hit. A nem látott szívásról való meggyőződés és félt dolgok valósága.¹²² Csak reagálnak az érzelmeik a tapasztalatukra, a tapasztalatuk pedig alapot ad a következő negatív érzelemnek. A kör végtelen. Amíg el nem fogysz benne – ahogyan ez a szó legszorosabb értelmében történt egy pár katonával a Szedettvedettek közül.

Szédülten keresek bozótost az ösvény mentén, ahol összeszedhetem magam. A karom eléggé sajog. Meg kell nyugtatnom magam, hogy ez egy jelentéktelen sérülés, holnapra már be is hegesedik. Kicsit remegek, ahogy leülök az árnyékba. Figyelem, ahogy megbőszült bikák módjára gomolyognak a sötét foltok a tájon. Már ismét úgy érzem, hogy az egész hadsereg felém fordul és irányomba menetel, csak azért, hogy engem elgázoljon. Úgy kell emlékeztetnem magam arra, hogy ez nem így működik:

– Nem fognak eltiporni, mert ők nem valóságosak, csak azért látod őket így, Évi, mert elkezdted hinni bennük.

Ha sikerült meggyőznöm magam, hogy valósak és annak tapasztalni őket emiatt, akkor most sürgősen visszájára kell fordítani ezt a folyamatot, mielőtt súlyosabb sérüléseket szerzek. Ugyanis a vágások nagyon is valósak,

122 Zsidók 11:1

hozzáállás ide vagy oda. A fájdalom teljesen érzékelhető, függetlenül attól, hogy létezik-e az, aki okozta. Távolabb húzódok és leülök a porba rendet tenni a fejemben. Hát akkor itt az idő újra nem hinni bennük! Szinte kapkodok a levegő után. Felém tartanak. Megint elárasztanak a kételyek. Belém hasít a fájdalom. Kezdek homályosan látni. Talán el is ájulok mindjárt, ha így folytatom.

– *Évi, gyere vissza! Nem fognak bántani. Nem árthatnak!* – kiáltom magamnak, de szó nem jön ki a torkomon.

Mély levegőt veszek. Résnyire nyitom a szemem.

Kicsapják a kardjukat és hörögnek felém. Gyorsan visszazárom a szemhéjam. Nem ez az igazság. Ezt csak a gondolataim miatt tapasztalom.

– *Vissza a valóságba, Évi! Ahol nem árthatnak neked!*

Nem, nem! Mindjárt el fognak némulni, mert nem léteznek. Úgy döntök, hogy nem nézek rájuk, amíg el nem halkul az összes zavarodott elképzelés bennem. Mindent elcsitítok. Kizárom a zajokat, a hörgést, a vércsepp koppanását a combomon. Csak a légzésemet hallgatom. Megnyugszom kissé. Várok egy darabig, hogy kitisztuljon az elmém.

Kíváncsiságtól hajtva ismét feltekintek egy pillanatra. Elöttem menetelnek hosszú sorokban. Néha rám mordulnak egyet-egyed, hátha összerendeznek, de nem vesztegetnek rám túl sok figyelmet. Talán tudják, hogy én nem pocskolólok rájuk energiát, hát így ők sem? Hát ez ennyire egyszerű? Egyre hangosabban nevetek. Ahogyan én tekintek rájuk, úgy kezelnek ők? És ahogyan ők tekintenek rám, én is úgy kezelem őket? (Ha nem figyelek oda.) Ez egy végtelen láncreakció? Azta! Bármikor, amikor minden kétséget kizáróan tudom, hogy ők nem léteznek, akkor ők nem valóságosak. Mert tényleg nem azok. Csak nekem azok, amikor a saját gondolataimmal, viselkedésemmel azzá teszem őket.

– Hát, ez mennyire abszurd! Ez nagyon *science fiction*! Ki hinné el ezt nekem?!

Ezen a felismerésen teljesen fellelkesülök, habár a korábbi reakciók alapján sejtem, hogy még jó darabig egyedül leszek ezzel a felfedezéssel. Igazából most nem érdekel más! Engem már nem tudnak többé rászedni, felesleges erőlködésekbe és értelmetlen kaszabolásokba rángatni – sem a Sötétség, sem az ellene küzdők! Magamon kívül vagyok ennek a felvetésnek a lehetőségén. Minden igyekezet felesleges! Az összes próbálkozás hiábavaló! Nincs mire edzeni! Valamennyi csoport célja nevetséges.

Néha felmerül bennem, hogy „túl messzire mentem” ezzel a játékkal, és magamat is becsapom, de már nincs megállás. Valamit megízleltem ebből a szabadságból, még ha nem is annyira értem...

Próbáljuk ki, hogy ha még kevésbé tartom őket létezőnek, akkor mi lesz! Még halványabbak lesznek? Hevesebben ver a szívem, mert tudom, hogy egy perc és meglátom.

Sétálgatok egy keveset az erdő szélén, tanítgatom az agyacskámat arról, hogy mennyire nincs – legalábbis objektíve – a nagy Sötét Sereg. Amikor még kevésbé érzem őket valósnak, visszatérek az úthoz, hogy láthassam őket. A démoni szörnyek kavalkádja egyre inkább üres, csörömpölő konzervdobozokra hasonlít. Soraik végtelen tengere összeolvad valami egyediséget nélkülöző masszává.

Felbugyog bennem az öröm: Igazam volt! Vagyis nem nekem. Annak, aki elültette bennem ennek a kísérletnek az ötletét. Jézus, Te magad mutattad meg bennem a Gonoszsággal való viszonyodat: számodra nem létezik, ezért nem is küzdesz ellene. A Te Királyságod nem egy elérendő dolog, nem egy erőfeszítés eredménye, nem egy harc árán megszerzett végkifejlet, hanem egy minden tényezőkön kívül létező Valóság. Mit sem változtat ezen a tényen, hogy tudom-e vagy sem... Az én életemen azonban rengeteget...

Egyet tehetek csak: veled együtt tudom azt, amit Te tudsz, és ezáltal tapasztalhatom, amit Te tapasztalsz.

Diadalittasan szaladgálok fel-alá a sötét táborban. Ha semmi másban nem is, ebben igaza volt a hegyi alakulatoknak, hogy eljön az idő, amikor uralkodunk a Sötétség minden erején. Itt a győzelem, amit ígérték nekünk. Nem megvívni kell, hanem csak tudni! Kacagok. Keresztülrohanok a páncélok között, csak úgy csörögnek talpaim alatt az üres felszerelések, mint kongó fémdobozok, ahogy taposom őket.

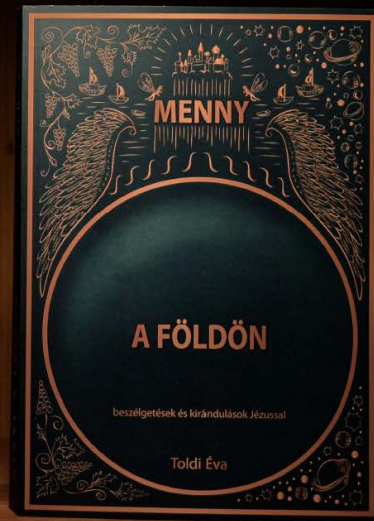
Nem tudom, hogy valaha élt-e bennük valaki..., de most már biztosan nem. Jóllehet, laktak bennük egykor. Amíg hittem bennük..., de már nem hiszek. Valami hihetetlenül jobbat tudok.

Illusztráció: A szeretetben nincs félelem (50×70, 2017) /Lásd képmelléklet/

KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN

MEGREDELHETŐ

mennyafoldon.hu

Libri Bookline Vonnegut Antikvárium CLC Animakönyv Líra Könyvtündér